

AMERICA DE CARTON ȘI VISUL AMERICAN

5 eseuri scrise în perioada iulie-august 2010
(în timpul și după o plimbare peste ocean)

- I -

Ameerica! Și eu, din auzite de pe la alții, asociază intuitiv până deunăzi numele acesta cu țara făgăduinței... diavolești. Dar, văzând-o mai de aproape acum, m-am convins că așa este. Și nu vreau să fiu răutăcios, ci cu durere o spun, observând că milioane de oameni cad și mai trag apoi și pe alții în această capcană a necuratului, unii chiar crezând că fac bine și-și împlinesc prin asta vocația vieții lor.

*

"Și suindu-L diavolul pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile lumii. Ție îți voi da toată stăpânirea aceasta și strălucirea lor, căci mi-a

fost dată mie și eu o dau cui voiesc; deci dacă Tu Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta." (Luca 4, 5-7).

Împărățiile lumii sunt făcute de oameni, adică artificiale nu naturale sau ieșite din mâna lui Dumnezeu. Așa este și America – o sumă de împărății, de construcții babilonice, în care strălucirea retoricii mincinoase, a patimilor sau a tehnologiei acoperă în toate formele de educație a oamenilor orice adiere de "lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc". Chiar și în ceea ce ei numesc credință, pentru că, nu-i așa, "In God we trust" – așa scrie și pe banii lor, americanii, în marea lor majoritate, nu-L mai cunosc pe Dumnezeu cel Viu și Adevărat, ci se-nchină unui idol fabricat de mintea lor drogată de mândria că sunt, ca și iudeii, ai dumnezeului lor, chiar dacă își permit să încalce, mai la vedere, mai în ascuns, toate poruncile și fericirile lui Dumnezeu, înlocuindu-le cu alte învățături, și omenești și diavolești uneori. De fapt, erezia conduce implacabil la satanism, singura diferență dintre adepții ei fiind gradul de îndrăcire a celui ce își împropriază și mai și mărturisește apoi erezia...

Ce m-a frapat încă de la început a fost numărul foarte mare de "Bible Church" și "Church of Christ", aproape la fiecare intersecție, iar dacă nu, pe fiecare stradă, vedeai câte o construcție care se arăta a fi un loc de întrunire publică. Mărimea parcării de lângă mărturisirea cât de mare este și comunitatea aceea de "credincioși" ai doctrinei lor. Iar semnele și simbolurile de pe panoul de marmură (și marmura gri are o vestire ca de cavou) de la stradă arată că fiecare "casă de adunare" este cu totul alta față de

celelalte. Eu nu am văzut nici însemne, nici titulaturi identice, în tot periplul de prin oraș – lucrul acesta mi l-a confirmat și gazda -, căci sunt cam 30 de secte neo-protestante numai în suburbia Sterling Heights de lângă Detroit.

Nu zic că și printre sectarii americani nu sunt și oameni de treabă, dar, comparând cu modelele duhovnicești ale Părinților noștri români (Sofian, Paisie, Cleopa, Benedict Ghiuș, Dumitru Stăniloae) sau cu ceilalți mireni – creștini ortodocși frumoși din țară, ce vezi aici sunt departe de umanitatea transfigurată de harul lui Dumnezeu. Iar "tradiția" lor liturgică este o bătaie de joc față de cultul ortodox inspirat și însuflețit de Duhul Sfânt. Parcă îl și vezi pe Klaus Keneth în sute de clone cântând, dansând sau perorând despre iubirea... căzută. Ce mi s-a părut și mie, și mi-au confirmat și alți români care stau aici dar mai vin și prin țară, este că acest tip de "creștinism vesel și comod" tinde să contamineze și evlavia ortodoxă, nu doar din America, ci și din România. Foarte puțini ortodocși în America mai postesc sau se mai spovedesc periodic. Părintele Călin B., de la parohia "Sfânta Treime" din Troy (altă suburbie a Detroit-ului), proaspăt venit și el aici, spunea că mult se ostenește să-i mai miște din înțepenirea asta fără spovedanie, fără pocăință, fără asceză, în care sunt foarte mulți dintre românii de aici (și din țară, din nefericire). Oricum, misiunea de preot ortodox în America are multe provocări...

- II -

Încă din aeroport mi-am dat seama că **dezvoltarea are la americani o dimensiune strict orizontală. Și la propriu, și la figurat.** Am mers pe jos aproape un kilometru ca să ajungem de la avion la locul de venire a bagajelor. Și apoi alte sute de metri ca să ajungem în parcare. Detroit-ul are doar al patrulea, ca mărime, aeroport din America. Dar și orașul se extinde cu tot cu suburbii pe suprafața unui cerc cu diametrul de cam 65 kilometri. Gazda noastră ne-a prezentat (pe scurt, unele lucruri le-am observat și noi și de altele ne-am convins împreună) pe drum orașul pe care l-am traversat, și ne-a adus cu mașina la bază, adică acasă la el, de unde zilnic aveam să mergem la treaba pentru care venisem, dar și prin alte locuri frumoase, importante sau interesante pentru noi.

Mai întâi, mașinile erau cam în proporție de o mașină mare (jeep, SUV, camionetă) la una mică (model berlină). De ce au americanii mașini mari? Pentru că, orașele fiind extinse pe orizontală, fiecare om matur circulă cu mașina proprie (dacă sunt trei oameni peste 18 ani într-o familie, aproape sigur fiecare are mașina lui), iar vitezele de circulație pe străzi, bulevarde, autostrăzi (highway, freeway cu 4 până la 6 benzi... pe sens) fiind mari, mulți se vor în siguranță și de aceea își cumpără mașini mari. Accidentele sunt în general grave, pentru că autoritățile rutiere sunt cam obligate să dea tuturor care au minime deprinderi șoferistice permis de conducere pentru a se putea deplasa; căci chiar și până la pâine sau pentru alte cumpărături casnice faci uneori 2-3 kilometri... Străzile principale sunt radiale în Downtown (centrul Detroit-

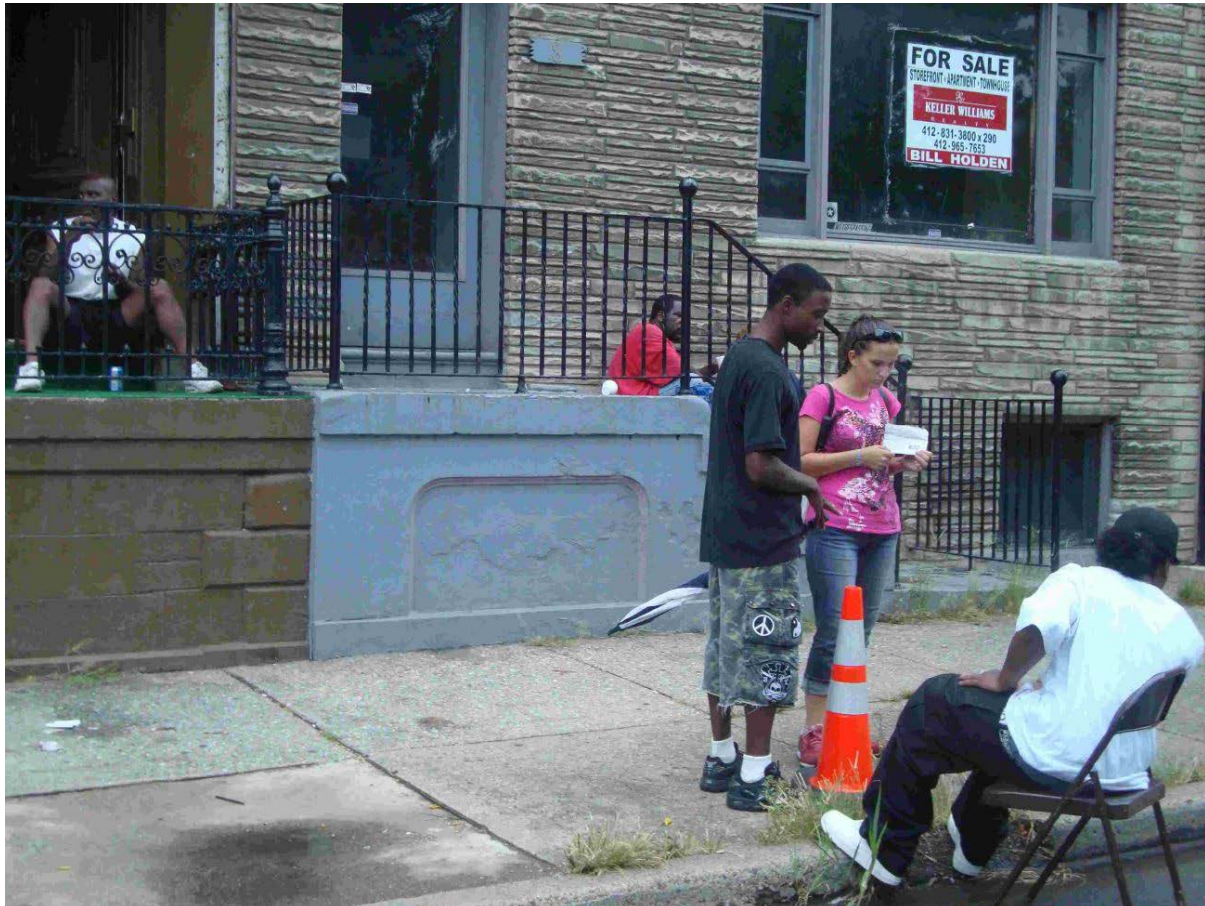
ului), dar spre suburbiile se ordonează ca într-o grilă, definind block-uri pătrate cu latura de o milă (cam 1650m), racordul cu autostrăzile mari făcându-se prin bretele suspendate și suprapuse.

Și pe străzile din Detroit se vede că America este în criză. Într-una generală, nu doar economică. Orașul nu mai arată de mulți ani nici măcar ca unul normal, nu mai zice prosper, ca altădată, când industria auto asigura creșterea economică a orașului. Firma General Motors a dat faliment, iar Ford-ul abia se mai ține. O uzină imensă de prelucrări metalice a fost vândută de 2 ani unor chinezi. Peste 18.000 numai de ingineri sunt șomeri. De 3-4 ani au apărut și s-au înmulțit gropile neplombate în asfalt, lucru incredibil, deoarece autoritățile locale nu au cu ce să plătească lucrările.

Dar s-au înmulțit și atacurile, jafurile, crimele. Așa că orașul Detroit (cam 4 milioane de locuitori) se poate numi mai degrabă Destroit. Tot Downtown-ul până la mila nr. 8 este invadat de cetățeni afro-americani care au dus șomajul până la 60 %, iar criminalitatea pe primul loc în lume, urmat de aproape de Johannesburg. Și fără să fiu rasist, cu iertăciune zic, pornind de la statisticile oficiale (care încă mai cosmetizează lucrurile) și de la evenimente concrete, am înțeles că agresivitatea, furturile, violența, crima, drogurile, prostituția, toate aceste urâciuni sunt întreținute în majoritate de negri. Doar prin marile piețe mai intervine mafia italiană de care și negrii se tem. Oricum, și noi am simțit în ceafă privirea feroce a unor asemenea oameni needucați (săracii, Dumnezeu să-i lumineze și să-i vindece de patimi!) decât spre hoție și

violență, când am trecut și cu mașina, și pe jos în pas rapid, pe unele străduțe din Downtown, unde s-au pripășit în case de unde proprietarii au fugit sub amenințările lor, case devastate apoi și părăginite total. Lumea evită să mai treacă pe străzile acelea chiar și ziua, iar noaptea o asemenea încercare poate fi fatală.

Totuși, guvernul îi susține pe negri, le dă tot felul de ajutoare, chiar privilegii, iar ei, ca și țiganii de la noi, nu numai că nu folosesc libertatea și banii în scop creativ, pozitiv, ci fac mai mult rău, își cumpără arme și mașini puternice ca să lupte cu alte bande pentru supremație în lumea interlopă. De fapt, este o adevărată complicitate a conducerii statului cu negri împotriva albilor care, umiliți de atâtea sfidări și privilegii ale negrilor, încearcă să reziste înarmându-se (la propriu, unii oameni poartă pistol și la ei; negrii se tem și se retrag dacă văd că un "nebun" îi amenință) și izolându-se într-o temere constantă și într-un formalism cvasitotal al comunicării... Ba mai mult decât atât! Nu am văzut pe stradă vreun negru la muncă, erau numai albi. Ceva inimaginabil! Nu zic că nu sunt și negri muncitori. Dar îmi revine în minte o spusă a unui vechi cetățean al Americii: "America este stăpânită de e(BEEP)ei, negrii se bucură de ea, iar albi muncesc". Tristă, rece și dureroasă este această stare de lucruri. De fapt, întreaga Americă este aproape de faliment, un faliment care va prăvăli și mai mult, în cazul că se va produce, visul american spre cel mai întunecat coșmar din iadul patimilor și al disperării. Nu e de mirare că unii și-au pus deasupra ușii casei lor că "iadul e casa noastră"...

Asupra altor și altor fațete, unele demne de atenție, ale vieții în America vom zăbovi altădată.

- III -

După căderea în păcat și în idolatria materiei, omul a căutat să-și improvizeze, să-și construiască apoi, case de locuit cât mai sigure și cât mai originale. În fiecare casă zidită, fiecare om și fiecare familie și-a imprimat propria gândire, iar casa rezona cu propriul mod de viață. În fiecare societate tradiționalistă, unicitatea casei reprezintă unicitatea familiei care locuiește în ea și, totodată, unicitatea persoanelor ce o compun. Este dovada manifestării libertății creatoare și a personalității omului...

În vremea noastră, în orice țară, dar mai ales în America – laboratorul marilor experimente asupra oamenilor, experimente care sunt apoi transformate în modele și globalizate treptat, se poate observa o tendință pe alocuri mai agresivă, pe alocuri mai lentă, spre uniformizarea caselor, a blocurilor, a spațiilor de viață casnică și socială. Nu doar casele de locuit, nu doar building-urile de birouri, nu doar sălile de sport și mall-urile, dar până și benzinăriile cu rest-space-urile lor au același tipar. Iar această uniformizare urmărește înregimentarea oamenilor în niște tipare – case – temnițe ale gândirii, unde, cu timpul, orice libertate, sensibilitate și originalitate vor dispărea, legile interzicând cu desăvârșire orice ieșire din tipar. Toți vor fi la fel de robiți și de

roboți într-o lume nivelată de orice sclipire personală... Exact ca în societatea viitorului din filmul, care cândva era SF, "Equilibrium".

Conform ultimelor norme legale de construcție civilă (de cam 20 ani), în apartamentele din blocurile zgârie nori, pereții interiori sunt din carton presat (rigips) foarte puțin izolant fonic, iar pereții exteriori sunt din geam, mai gros e drept, dar tot transparent și sunt. Asta așa, ca omul să se obișnuiască de pe acum a fi ascultat și privit de frații săi, a trăi chiar fără nici o intimitate. Este cea mai simplă cale de a îl obișnui pe om și cu Big Brother-ul, care e interesat și el de viața și de gândirea lui. Dacă nu mai are ce ascunde față de frații lui, de ce s-ar feri de sistemul cel vigilent al societății ocrotitoare și de atâta confort dătătoare?

În casele așezate pe pământ, numai fundația este de beton, iar restul casei este fixat pe o structură de lemn și verticală (pereți) și orizontală (podele, plafoane) construită din grinzi de two by four inches (5 / 10 cm în secțiune). Iar plăcile de carton presat îmbracă întregul eșafodaj și prin interior și pe exterior. De metal rămân doar cuiele, suportii și nelipsitul sistem de ventilație care obligatoriu străbate întreaga casă și fără de care, chipurile, nimeni nu mai poate trăi. Instalațiile sunt din plastic, binenteles, iar acoperișul tot din carton presat, dar acoperit cu cauciuc, bitum sau un asfalt ușor.

Cei ce locuiesc în asemenea case de carton se tem de trei lucruri: de foc (fie din vreun scurtcircuit electric, fie dintr-o neglijență), de apă (fie de la ploaie, fie infiltrații din instalațiile sanitare, fie inundații accidentale) și de cutremur. Casa se distruge iremediabil în câteva minute, sau uneori poate chiar secunde, ori arde total, ori se topește, ori se dărâmă. Și totuși, astea sunt normele legale deja stabilite pe care nimeni nu le poate încălca, nici contesta.

Dar, după cum observăm, casele au prin construcție o durată de viață de maximum 30 de ani, așa încât fiecare generație trebuie să-și facă o casă nouă sau să o repare din temelie pe cea a părinților, ceea ce îi obligă pe oameni să se îndatoreze la bănci pe termen lung (asta doar dacă nu au salarii uriașe). Deci, din start, fiecare familie care vrea să trăiască decent în casa ei va trebui să fie legată în robia creditelor la bănci pentru casă și mașini. Am văzut că, fără mașina lui, nici un membru al familiei nu poate birui distanțele mari până la serviciu, școală sau cumpărături. Așa că viața și casa omului sunt dependente de starea robiei lui la băncile care niciodată nu pierd nimic. Chiar și dacă omul nu rămâne dator băncilor și bancherilor, el tot plătește, pe termen lung totuși, de 2 – 4 ori prețul casei și mașinii ipotecate.

Lipit de casă, sau chiar integrat în ea, este garajul, care adăpostește nu doar mașina cu care se plimbă omul, ci și mașina cu care, neapărat, trebuie să tundă iarba din jurul casei. Este un adevărat delict social să nu tunzi iarba în rând cu ceilalți vecini, uneori te și amendează primăria dacă o lași să crească natural și repeți delăsarea de la această datorie. Și această cutumă a fost impusă treptat oamenilor, ca variantă obligatorie de a pierde vremea cu lucruri minore, exterioare. Ba încă, dacă mai ai ceva timp, trebuie

să faci ceva prin care să-l irosești în van, de exemplu aruncând mingea la coșul de baschet din fața casei. La vedere, adică.

Iar dacă stai în casă, ai și mai multe ocazii de a nu te ruga, de a nu citi Scriptura, de a nu contempla natura lui Dumnezeu. Gătitul mâncării este redus la minimum, iar cititul cărților este aproape inexistent, ca și bibliotecile casnice. Dar televizorul, machiajul, tatuajul și curățenia corporală exagerată sunt celelalte variante/moduri ale pierderii fructuoase a timpului și a vieții. Dacă nu ești la curent cu ce filme mai noi au apărut, cu ce mai fac vedetele, echipa locală de baschet, de baseball sau măcar de hochei, nu ești un membru realist al societății. Dacă nu te cosmetizezi, dacă nu te tatuezi, înseamnă că nu ești în pas cu lumea. Iar dacă miroși a transpirație (chiar și justificat, la muncă) ești exclus din societate, ce mai. Absurdul merge până acolo că unii oameni au fost dați afară din serviciu că miroseau a transpirație sau că le mirosea gura, binențeles motivele oficiale invocate fiind altele. (Deci, eu, care mănânc adesea usturoi, n-aș fi rezistat prea mult în această lume.) De aceea și fac atâta reclamă la antiperspirante și deodorizante pe de o parte, și la paste de dinți pe de altă parte. Dar aceste substanțe cu care te îmbibi zilnic sunt și cancerigene și complicațiile trebuie tratate. Deci lanțul robiei față de sistemul mental – social – medical tinde să-i lege pe oameni în cât mai multe puncte, nu numai fără ca ei să-și dea seama, ci vrăjindu-i așa încât ei ca să și dorească această robie... Oare în această stare îți mai trebuie gratii, garduri sau cipuri ca să fii legat sclav pe viață și poate și pe veșnicie?

Revin la case. În ultimii 3 ani, de când cu speculația crizei imobiliare și economice premeditate de aceiași bancheri vicleni, aproape 11 milioane de familii americane au pierdut mai întâi serviciile, apoi și casele, apoi unele chiar și dragostea din ele. Din nefericire, unii oameni au cedat definitiv și în fața deznădejzii... Alții s-au mutat în rulote sau chiar au format sate de corturi cum sunt prin California și Florida.

Absurditatea controlului total al statului asupra cetățenilor americani reiese și din acest articol:

<http://saccsiv.wordpress.com/2010/07/29/video-colectarea-apei-de-ploaie-a-devenit-ilegala-in-mai-multe-stateamericane/>.

Precum vedem, America nu este decât o spoială, un Titanic babilonic (făcut numai de oameni) ca un aisberg care se topește încet – încet și din care filmele și reclamele nu prezintă decât partea de la suprafață. Robia și suferința americanilor, neștiința lor totală în cele duhovnicești (statistic vorbind), adormirea și îmbolnăvirea lor cu tot felul de patimi și surrogate (droguri, desfrânare, muzică, sport, iluzii electronice) care-i îndepărtează de Dumnezeu cel Viu și Iubitor – asta este realitatea cea nevăzută, tristă și distrugătoare a societății care a legalizat răzvrătirea și a scos în ilegalitate inocența...

Dar și pentru acești oameni suferinzi a venit Mântuitorul Hristos. Pocăința și sfîntirea vieții în Biserica Lui Dreptslăvitoare este calea prin care și ei, și noi, fără deosebire, ne mântuim. Nu este imposibilă mântuirea nici aici. Dar fără să fim disprețuitori, vom

vedea că însăși educația americanilor (și din familie, și din școală, și din societate) ca perpetuare a unei mentalități anticreștine, chiar și antifirești, este principala lor piedică în dobândirea credinței și a harului dumnezeiesc...

- IV -

Întrucât unii cititori, dezinformați și hipnotizați de sclipirea vârfului aisbergului american, dar dornici de a se afla în treabă, aruncă în eter ilustrul dicton "Hai, domle, că nu e chiar așa!", îmi permit să-i mai zgândăr puțin cu alte informații, care poate, sper, îi vor trezi din vraja anestezică a suficienței de sine mentalități (pro)americane. Mai întâi le recomand vizionarea și descifrarea dincolo de imagini a filmului "Idiocracy" (2006), asta pentru a ieși la timp din încrâncenarea cu care se angajează în vorbărie. Deși nu e o telenovelă duhovnicească, nici un thriller religios, fiind o comedie destul de murdară, dar suficient de tristă și de realistă, filmul sugerează mentalitatea viitorului parțial instalat deja prin America...

Stând de vorbă cu mai mulți creștini ortodocși români, americani (botezați) și ruși, preoți, profesori, doctori, unii tineri, alții mai în vârstă, care (supra)viețuiesc de mai mulți ani în America (unii de peste 30 de ani, alții s-au născut aici), am aflat că și ei și unii membri ai familiile lor au trecut prin câteva experiențe traumatizante ale îmbolnăvirii și (de)formării prin educația din școala publică, prin mass-media și prin sistemul alimentar-medical în care sunt înregimentați și cu voie și fără voie toți cetățenii.

Încă dinainte de a se naște, copiii americani suferă datorită păcatelor părinților, care de prin anii 1950 încoace, au trecut și trec majoritatea prin droguri, băuturi (alcoolul tare este foarte ieftin, chiar dacă este interzis la vânzare tinerilor sub 21 ani), desfrânare, frici (certuri în familie și pe stradă, filme de groază, concerte zgomotoase, sporturi extreme), vrăjitorie, satanism... Copiii preiau încă dinainte de naștere stările duhovnicești, psihice și biologice ale părinților și se dezvoltă în consecință. Toate aceste experiențe foarte prezente în viața familiei, a școlii și a societății seculare americane alienează nu numai sufletul fragil și sensibil al omului, dar îmbolnăvesc și trupul lui, imprimându-i chiar și mișcări drăcești, contrare firii și ascultării de Dumnezeu. De aceea, copilul se poate umple de porniri necurate încă din perioada vieții intrauterine, mai ales dacă părinții lor nu sunt creștini botezați și lucrători ai credinței. Și ca atare, este neapărată nevoie de Taina Botezului pentru iertarea și vindecarea păcatelor pruncului (și strămoșesc, și personal), dar și de viața curată a părinților în familie, în Biserică și în lume.

Apoi, tot încă în pânțece, pruncul este expus periodic la agresiunea ultrasunetelor, a suprasolicitării mamei (adesea vârstnică – vârsta medie a primei nașteri a ajuns aici peste 30-35 ani), femeile gravide fiind obligate la câte o ecografie pe lună (uneori și mai des), invocându-le cunoașterea stării de sănătate fizică a copilului, în detrimentul alterării iremediabile a creierului lui. Sunt materiale destule pe internet despre

pericolul ecografiei (și al raiției electromagnetice) la copii (și nu numai). Adesea, doctorii le sperie pe mame că deja se vede pe ecograf vreo malformație, vreun handicap fizic (sindromul Down e cel mai invocat) și le manipulează mintea conducându-le să facă avort, că de ce să sufere copilul și de ce să sufere și ele, mamele, slugărind un infirm...

La naștere, care e aproape generalizată prin cezariană (transversală care secționează mușchii abdominali), pruncului i se taie imediat cordonul ombilical și este ținut câteva minute fără suficient oxigen (practica este generalizată în spitalele americane), și abia apoi este pălmuit undeva ca să țipe și să respire. Creierul suferă iarăși o traumă irecuperabilă și această oxigenare insuficientă duce la debilitate. Dintre băieți, foarte puțini scapă netăiați împrejur, pe motivul invocat al igienei. Apoi, până la vârsta de doi ani, în mod obligatoriu, copiilor li se administrează 22 de vaccinuri, care provoacă uneori autism, paralizii, scleroză în plăci, diabet, astm, hepatită și alte boli (neurologice, autoimune), unele incurabile. Totuși, cei informați pot invoca "obiecțiunea filozofică" cu care se evită vaccinarea (otrăvirea) copiilor lor. Atenție cu vaccinurile, deci!

Datorită faptului că, legal, părinții nu au concediu maternal decât 3 luni, copiii sunt obligați să stea cu câte o baby-sitter, străină de familie și de răspunderea față de ea (pentru bonă doar banul contează), care îl expune (re)educării prin tembelizor – această planșă cu iluzii care îi induce copilului tot felul de stări drăcești (frici, mâinii, fantasme) și care-i fură inocența. Prin intermediul ecranului, nu al persoanelor vii cu care nu mai comunică real și sufletește, copilul are acces la informații care-i depășesc vârsta și discernământul. Amăgit de excitările simțurilor (vizual în primul rând) necontrolate de rațiunea imatură, copilul ajunge să aleagă și să facă răul (păcatul, fără să mai compare cu binele pe care nici nu-l mai știe), repetându-l și obișnuindu-se cu el (devine patimă). Încât prin expunerea la tembelizor încă din frăgezimea vieții, copiii se îndrăcesc, devin neatente și hiperactivi (psihologii numesc asta sindromul ADHD), agresivi în gândire și în comportament, copiind în faptă ceea ce văd ei pe ecran. Iar lipsa grijii și a prezenței părinților în acești ani de început ai vieții și ai formării personalității lor agravează încă, mai mult, bolile sufletelor și trupurilor copiilor. Apoi, însuși sistemul educațional public (gratuit 100%) îi confiscă pe copii din familie îndepărtându-i și mai mult, începând cu vârsta de 2-3 ani procesul imbecilizării vesele (cum spunea un profesor de fizică din Troy). Însă, în școlile particulare (plătite pe bani grei) și mai ales în cele evreiești, situația este cu totul alta...

Revenim la americani. Nu doar la grădiniță, dar și mai apoi, în școala primară, copilul doar desenează, decupează cartoane, repetă mecanic cuvinte, fără să fie învățat să înțeleagă sensuri și să le exprime în structuri logico-verbale corecte. Așa că la sfârșitul a 8 ani de școală generală, copilul american abia dacă știe să scrie și să citească (nimeni și nimic nu-l îndeamnă spre cititul cărților), să gândească îi este foarte greu din cauza atitudinii de bășcălie totală pe care a dobândit-o, dar este deja expert în fumat, băut, droguri, violență verbală și fizică și alte perversiuni mintale și sexuale cultivate,

culmea!, chiar prin ore speciale la școală. În plus, pentru prevenirea violenței în școli s-a montat, aproape peste tot, un scanner la intrare (ca în aeroporturi), s-au mai pus și gratii, plase sau panouri la ferestre (asta am văzut cu ochii mei), ori s-au acoperit ferestrele cu totul. Dar, psihologic este dovedit asta, omul, stând în spațiu închis, numai cu lumină artificială, devine agresiv, de fapt se rupe de natura creată de Dumnezeu și de natura lui însuși, înconjurat numai de artefacte și simboluri omenești care nu-l atrag. Școala, iată, prin metodă, prin arhitectură, prin profesori care nu trebuie să-i agreseze, nici să-i discrimineze, dar nici n-au voie să-i lase corigenți pe elevi, devine ea însăși un motor al re-educării în prostie a copiilor și tinerilor.

Iar accesul necenzurat la anumite informații îi face pe copii să aibă curiozități (unele firești, altele drăcești) care le copleșesc gândirea imatură. De aceea, copilul vrea să trăiască experiențele adolescentului, adolescentul pe ale adultului, iar adultul (nu puțini chiar mai necopți), după ce gustă drojdia tuturor păcatelor și iluziilor, se satură de el și de "viața asta", și-și schimbă nu viața păcătoasă, ci numai ba părul, ba tatuajul, ba partenerul, ba sexul, dovedind răzvrătirea și ducând-o uneori până la cel mai înalt nivel – deznădejdea și sinuciderea. Orice ar face, de el însuși nu poate fugi (din propria piele nu poate ieși), ci doar își închide ochii și urechile conștiinței față de suferințele propriului suflet zidit după chipul lui Dumnezeu. Încât lipsa credinței, a educației într-o gândire, iubire și viață curate, îi împinge, iată, pe unii dintre copii și tineri, în iadul deznădejdii și al morții veșnice...

Odată cu emanciparea new-age, flower-power, rock and roll, hard rock, heavy metal, hip-hop, etc. reduta copilăriei și a inocenței a fost cucerită treptat de necredință, de patimi, de toate formele răzvrătirii față de Dumnezeu. Dacă nici părinții, poate nici bunicii, nu au știut să-și păzească mintea și viața de gânduri și fapte murdare, nu au nici de unde să știe ce înseamnă bucuriile credinței celei adevărate, ale harului Duhului Sfânt și ale veșniciei în Hristos. Cu atât mai mult cu cât căile "credințelor" ce colcăie în poporul american nu sunt decât mii de piste false pe care sunt momiți și amăgiți oamenii ca să-și umple mintea și viața cu iluziile unei idolatrii ușoare și suficiente. Păi dacă și bunicul a încercat drogurile, de exemplu, când copilul, al cărui teribilism se manifestă tot mai precoce, îl întreabă "E bine să iau droguri, John?", bunicul John îi răspunde "Ia, băiete, că și eu m-am distrat așa când eram ca tine.". Doar n-o să-i interzică experiențele "maturizării"... Dacă acum vreo o sută de ani (la noi în România cam 20 de ani) numai cei din umbra și din fruntea Americii știau bine și injectau în popor aceste experiențe ale degenerării, acum oamenii de rând le perpetuează datorită obișnuinței cu ele (împătimirii și îndrăcirii). Reclamele și filmele nu sunt decât oglinda și semnalele de declașare (trigger) și amplificare prin media a acestor experiențe păcătoase și păguboase la nivel de mase.

Imnul multor tineri americani, formați chiar de către sistemul educațional public într-o concepție materialist-atee și consumist-hedonistă, este binecunoscutul hit rock "We don't need no education". Îndepărtarea părinților (care robotesc la cezar) de copiii lor, apoi emanciparea progresivă de sub ocrotirea părinților a copiilor care-i

amenință adesea cu telefonul dat la Autoritatea pentru protecția copilului (autoritate care-i poate și aresta pe părinți), apoi integrarea copilului în diverse găști sau "frății" violente, toate acestea sunt etapele obligatorii aproape și durerile prin care trec majoritatea copiilor și tinerilor americani. Trist și dureros...

Avertisment! Orice asemănare cu fapte, evenimente și mentalități din România nu este deloc întâmplătoare. De 20 ani încoace, același sistem (anti)educațional, aceleași metode și aceleași "valori" sunt implementate și la noi în țară. Și de către același tip de conducători care promovează chiar prin legi sărăcirea populației, decăderea morală, infraționalitatea, prostia și haosul. Orb să fii să nu vezi...

De mici, copiii americani sunt orientați să facă sport, pentru ei să se miște e mult mai important decât să gândească (*mens sana in corpore sano* este depășit de mult timp). Nu susțin prin aceasta o viață și o educație complet sedentară, ci una echilibrată, conform dictonului latin (de fapt la origine este grecesc). Baschetul, fotbalul american, popicele, golful, hochei-ul, baseball-ul sunt sporturile în trend. Iar în spatele lor este o infrastructură

extraordinar de extinsă, cu profesori, campionate, festivități, majorete, firme care cotizează, aa sponsorizează, etc. Și cu cât sunt mai agresive sporturile, cu atât sunt mai promovate. Datorită riscurilor și rateurilor la care îi expun pe practicanții lor, sporturile și distracțiile periculoase (mai ales fotbalul american care seamănă cu rugby-ul, skateboard-ul, trampoline-a, bungee jumping-ul) le pot lăsa tinerilor traume psihice și infirmități pe toată viața. Depresii, atacuri de panică, șocuri psihice, accidente cerebrale, mâini și picioare rupte, paralizii – sunt doar câteva din urmările faptelor de vitejie (adrenalina, aa mândria, bat-o vina!) din aceste "sporturi". Cu ce preț? O clipă de slavă deșartă, zeci de mii de dolari pentru care tinerii sau părinții lor devin iar robi băncilor și asiguratorilor, și ani mulți de suferințe... Și sportul la nivel organizat (liceu, campionate interșcoli, și la nivel de masă și de performanță) solicită bani de la sute de sponsori și de la guvernul american cum nici nu ne imaginăm, adică la nivelul cheltuielilor din industria de armament și cea a jocurilor pe calculator... Și toate au ca scop distragerea și distrugerea omului, a sufletului (a gândirii și a simțirii) și chiar și a trupului lui.

Dar tot de mici, copiii sunt atrași în lumea mâncărilor nesănătoase și a lăcomiei devenite idolatrie. Pentru că părinții nu gătesc mâncare acasă, neavând timp și dispoziție (vin obosiți și mâhniiți de la joburi – majoritatea au 2 servicii), copiii mănâncă adesea nesupravegheați și nu mai prețuiesc masa în familie ca pe un lucru sfânt, creator de comuniune și cunoaștere personală, ci ajung să mănânce singuri în fast-food-uri, neîmpărțind cu nimeni bucuria hranei sensibile și a celei inteligibile (rațiunile alimentelor). Dar marile lanțuri de fast-food au ca scop numai profitul lor, nu și alimentația sănătoasă (poate că gustoasă e cu toți hormonii, emulgatorii și îndulcitorii petroliferi) a oamenilor. Cine suferă primii și cel mai mult? Copiii, da, pentru că introducând în metabolismul lor mâncăruri din carne hormonizată, sosuri glutamate (neapărat citiți aici și vă feriți de "prăjirea neuronilor" dumneavoastră: http://ro.altermedia.info/stiintatehnologie/aditivii-alimentari-si-sanatatea-e-621-glutamatul_1946.html) și alte bombe calorice și hormonale, trupurile lor se dezvoltă accelerat și ajung să capete trăsături mature care-i împing la experiențe ale maturității trupești (obezitate și sexualitate în principal). Iar apoi complicațiile se amplifică și se diversifică în avalanșă...

Altă mare ispită a copiilor, tinerilor și chiar adulților americani (și nu numai, dar de la ei au pornit în întreaga lume) sunt jocurile pe computer. În casă, pe stradă, la școală, la serviciu, în tribunele stadioanelor, peste tot întâlnești e-player-i. Atrași de lumea virtuală creată prin tehnologia audio-video, tinerilor li se oferă prin vraja "sirenelor electronice", aa a sunetelor și a imaginilor, ocazia de a-și stimula imaginația și de a-și inhiba simțul realității totodată. Ajung să-și imagineze o altă viață, virtuală, și să-și plăsmuiască relaționări false cu oameni, valori și evenimente din lumea reală. Cum fac și fetele care se joacă cu păpuși, așa acești tineri imaginează acțiuni, relații, analogii, victorii, recorduri, vise și iluzii în lumea virtuală din calculator, dar și din mintea lor. Iar dacă la început a fost doar curiozitate, prin repetare, devine dependență, robie, patimă, și aceasta duce la consecințe grave. Lipsa de coeziune rațională în expunere, reacțiile întârziate, depresiile, sindromul timidității agresive, psihozele și "personalitățile" multiple, frica de oameni, singurătatea, autismul, chiar și schizofrenia, toate acestea sunt câteva din bolile psihice care-i afectează pe mulți dintre tinerii experți în jocuri electronice. Scufunțați în lumea iluziilor digitale, ajung să nu-și mai trăiască propria viață în realitatea iubirii și a creației lui Dumnezeu. Nu numai că devin elemente antisociale, nu numai că le scade cheful și randamentul la învățătură, nu numai că își pot îmbolnăvi ochii, dar câtă goliciune duhovnicească și

câtă suferință pot fi în sufletele acestor tineri care-și epuizează singuri șansele pocăinței și ale mântuirii cu fiecare clipă cu care se afundă mai mult în iadul (adâncul) unei lumi iluzirii și neconsistente!... Dumnezeu să-i lumineze cu harul Său ca să se trezească din singurătatea, din vraja și din somnul rațiunii lor și să-L cunoască pe El – Viața tuturor și Iubirea cea adevărată!

Apoi, emigrația masivă și adesea ilegală a făcut ca America să devină un bâlci al neamurilor. Albi, negri, asiatici, mexicani, indieni, arabi, toți vin cu duhurile și cu ideile lor, amestecând sufletele oamenilor într-o tornadă spirituală amețitoare. Nici măcar copiere a unui singur tipar nu se poate spune că e, ci mai degrabă o amestecare haotică a tuturor caracterelor specifice ale tuturor neamurilor prin infuzie reciprocă. Rar de tot mai găsești comunități minoritare autentice naționale sau religioase, nu mai zic și creștine. În afara școlilor confesionale creștine, nu se pomenește de Mântuitorul Iisus Hristos. Profesorii sunt amenințați, iar apoi concediați dacă "deranjează" pe necreștini cu lucruri care nu sunt corecte politic. Homosexualitatea este nu doar amintită ca o variantă alternativă a normalității, ci e și promovată și sponsorizată. Există în licee "sărbători" ca gay's day, baluri ale "bobocilor", concursuri și festinuri ale lăcomiei, etc. Ca să nu mai zic că dacă nu crezi în reîncarnare, în fantome și în spiriduși, dacă nu ești tolerant cu toate satanisme, dacă nu participi la "serbarea" diavolului – haloween, atunci ești pus la zid și exclus din comunitatea lor. Iar dacă, profesor fiind, afirmi că evoluționismul ateu este o minciună științifică, ești alungat de la catedră. Erezii nu există, ci toți creștinii sunt frați, iar toate bisericile lor sunt socotite incomplete și se pot întregi prin unirea ecumenistă care exclude prin iubire mincinoasă orice dogmă și urmă de fanatism tradiționalist. Cam așa se vede în duh american educația, sportul, cultura și religia... Pentru o informare și mai completă, alte detalii puteți afla aici: <http://mhkeehn.tripod.com/ughoae.pdf>

- V -

Acum, după ce am revenit acasă în România, în atmosfera noastră balcanică, total imprezvizibilă (la aeroport ne-au amețit bagajele pe care le-am primit, totuși, a doua zi – asta ca să aterizez de-a binelea, printr-un șoc, din visarea la lumea din care plecaserăm), parcă am lepădat niște solzi de pe suflet. Care mă țineau crispat, ca pe un soldat medieval în armură. Nu e ușor să te încadrezi, chiar și numai formal, și doar pentru puțini oameni, și doar pentru câteva zile, în regulile (unele nenaturale de-a dreptul, dar perfect funcționale în cele exterioare) și-n mediul robotizat al "civilizației" americanilor. Eu sper să nu-i fi agresat în vreun fel, sper să nu fi făcut ceva neplăcut lui Dumnezeu. Și sper ca nici eu să nu fi împrumutat ceva neplăcut de la ei, nici măcar accentul lor...

Este adevărat, aveam niște prejudecăți despre America. Unele mi s-au confirmat, altele nu, iar altele mi-au fost cu mult depășite de realitatea văzută, trăită, cunoscută la fața locului. Nu mă bucur că americanii sunt așa cum sunt sau cum sunt manipulați să devină, nu mă bucur că nu te poți odihni cu privirea în privirea lină a celui alt care evită adesea această "vedere față către față" chiar când ai de vorbit mai mult cu el, nu mă bucur că oamenii de acolo nu-L cunosc pe Dumnezeu cel Viu și Adevărat și că nici măcar părinții sau strămoșii lor nu L-au cunoscut și cinstit vreodată. Nu mă bucur că nu ai ce discuta cu ei în afara unor teme pur pragmatice (cât costă haina aia, unde ai fost în concediu, cum să repari ușa de la garaj sau vreo mașinărie, ce vreme se anunță pentru mâine, care sunt sporturile și vedetele preferate, etc) și nu mă bucur că la ei toate se măsoară în confort sau bani...

Trecând peste show-urile (uneori și televizate ale) predicatorilor catolici, protestanți și neoproteștanți, unde kitsch-ul are accente flagrante de blasfemie vizibile chiar și de către americani, celelalte manifestări publice ale "confesiunilor" creștine sunt atât de diluate în mesajul lor dogmatic și ascetic încât pot fi la fel de reprezentative pentru oricare sectă în parte, aproape descreștinată. Toleranța de pe toate planurile (moral, dogmatic, liturgic), diluarea și redefinirea învățăturilor, adaptarea la duhul lumii căzute a mesajului tot mai corect politic (nu ai voie să deranjezi pe altcineva nici doar purtând biblia la vedere), toate acestea îi orbesc pe creștinii americani și le oferă o aiureală de "credință", de fapt o idolatrie comodă în care Dumnezeu ar fi făcut totul, iar omul doar are de primit. Nu mă bucur, deci, că milioane de oameni din America au fost (re)educați să gândească așa. Dimpotrivă, mă întristez și înțeleg că nu mă rog eu îndeajuns ca Domnul Hristos să scoată preoți și credincioși buni și curajoși ca semănători și lucrători la secerișul Lui din lumea întreagă.

"E-o țară-n care nimic nu e ceea ce pare, e vorba de putere, advertising și manipulare"... Abia în America am înțeles de ce Părintele Adrian, când asculta știrile la radio, ne spunea că pentru a înțelege realitatea evenimentelor trebuie să înțelegi știrile invers de cum le auzi. Așa e și cu mult invocata de conducători formulă "God bless America!" cu care mai

marii imperiului american își justifică și acoperă toate crimele și agresiunile împotriva nu doar a altor popoare, ci și a propriilor concetățeni. Sub pretextul mincinos al siguranței naționale și internaționale, elitele conducătoare au îngădit și caută să îngădească mereu libertatea, sănătatea și gândirea oamenilor, așa încât ei să nu mai poată face nimic aproape, decât probabil numai la comandă. Ceea ce era cândva "the land of choice" tinde să devină "the end of choice"...

Cu alte cuvinte, nu e ușor deloc să trăiești în America. Dar nu este totuna să trăiești ca și creștin, ca să te mântuiești, asumându-ți lupta cu păcatul, cu tine însuși, cu dezinformarea matrix-ului politic-economic-social în care trebuie să te integrezi și care se configurează din ce în ce mai mult pe legi împotriva lui Hristos și împotriva oamenilor înșiși.

Și nu e același lucru să trăiești scufundându-te tot mai mult în mocirla păcatelor, în confortul unei concepții chiar religioase materialiste și acreștine.

Dar e important să știi că nu duci lupta asta singur. Că Iisus Hristos este cu noi. Că Același Hristos lucrează și acum pentru mântuirea tuturor oamenilor. Că Hristos ne cheamă și pe noi și pe toți oamenii la pocăință, pentru că El, ca un Dumnezeu iubitor "vrea ca tot omul să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină" (1 Timotei 2, 4). De asemenea, și noi, dacă vrem să ne mântuim, trebuie să dobândim același gând și aceeași voie ca a lui Hristos. Să ne rugăm pentru luminarea prin pocăință și pentru mântuirea tuturor oamenilor și din America și de pretutindeni...

Pentru a trata o boală, medicul mai întâi trebuie să o diagnosticheze corect, apoi să stabilească ordinea tratamentelor organelor bolnave. De aceea, radiografia sumară prezentată mai înainte a mentalității și a societății americane nu este decât o firavă diagnoză personală a unor mari suferințe omenești. Confortul, cuceririle tehnologiei și preocupările exterioare în care se complac și de bunăvoie americanii (nu doar teleghidați de cei din umbră) mi se par doar niște paravane-amortizoare, în spatele cărora plâng sufletelor lor dornice și ele prin fire de viața cea dumnezeiască și veșnică, dar deturnate spre moarte. De aceea, fără a-i desconsidera în suferința lor, să ne rugăm lui Dumnezeu pentru ca și ei, și toți oamenii din lume să-L cunoască pe Domnul Iisus Hristos și iubirea Lui fidelă și veșnică în Biserica Sa Dreptslăvitoare (Ortodoxă). Oricum, Dumnezeu are Sfinții și slujitorii Lui și în America și cheamă prin ei pe tot mai mulți oameni la pocăință și la dreapta credință. Sunt și comunități ortodoxe (biserici și mănăstiri) bine încheigate și active în vestirea lui Hristos și cred că, dacă n-ar avea piedici legale și instituționale, multe roade ar putea aduce și mulți oameni, și americani și din alte neamuri, s-ar lumina prin lucrarea lor misionară.

Noi, însă, dacă, din mila Domnului și pentru rugăciunile strămoșilor, ne-am născut români și creștini ortodocși, să ne asumăm cu răspundere misiunea de "preoție împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestim în lume bunățile Celui ce ne-a chemat din întuneric, la lumina Sa cea minunată" (1 Petru 2, 9), aducând roadele cele bineplăcute Lui, și să fim smeriți în lucrarea credinței noastre sfinte, ortodoxe, rugându-ne cu umilință:

Doamne Iisuse Hristoase, Lumina lumii și a sufletelor noastre, luminează-i pe toți oamenii cu Duhul Tău cel Sfânt și iubitor ca să te cunoască pe Tine, Dumnezeule cel viu și Adevărat, să lepede minciunile și urâciunile diavolești prin pocăință, și iertându-i și unindu-i cu Tine, cu Sfinții Tăi și cu noi, smeriții și nevredecii robii Tăi, în Biserica Ta cea Sfântă, să Te preamărească în vecii vecilor! Amin.

*

Alte referințe interesante:

<https://www.manager.ro/articole/afla-67/visul-american-cum-a-apatut-aceasta-expresie-si-ce-inseamna-ea-de-fapt-96249.html>

<https://www.clujmanifest.ro/opinii/visul-american/>

<https://semneletimpului.ro/social/visul-american-si-cosmarul-realitatii.html>

<https://www.youtube.com/watch?v=5B4eDuQtCs0>